

Companyes de viatge dignes de confiança

La nostra experiència quotidiana mai no està exempta de problemes i desafiaments: de salut, familiars, laborals, dificultats inesperades, etc. sense oblidar l'immens patiment que avui viuen tants germans nostres a causa de la guerra, les conseqüències del canvi climàtic, les migracions, la violència... Són situacions que sovint ens superen.

Davant de tot això és normal preocupar-se i sentir la necessitat de sentir-se segur. El problema no sempre es resol, però la proximitat dels veritables amics ens reconforta i ens dona forces. Les dificultats viscudes i afrontades junts ens recorden cada dia que podem continuar creient en aquells valors de fraternitat, reciprocitat i solidaritat que fan possible el camí. En aquesta relació fraterna podem sentir la mateixa seguretat que senten els nens en confiar-se a uns pares que els estimen i, així, viure la pròpia existència d'una manera diferent i amb més empena.

Per a Chiara Lubich i per a molts que han seguit i segueixen les seves intuïcions, aquesta seguretat neix de la fe de tenir un Pare que ens estima i al qual abandonar-se confiadament. Chiara deia: *«...la persona se sap estimada i creu amb tot el seu ésser en aquest amor. A ell s'abandona confiadament i vol seguir-lo. Les circumstàncies de la vida, tristes o alegres, estan il·luminades per un perquè d'amor que les ha volgut o permès totes»*. Aquestes paraules poden també aplicar-se a tots aquells que han experimentat el veritable amor almenys una vegada a la seva vida.

La característica d'un bon company de viatge consisteix a estar al servei, en una dimensió personal construïda a partir del coneixement i intercanvi recíproc fet amb respecte. Es tracta de viure amb transparència, amb coherència, sense segones intencions, amb un amor pur i incondicional que porta la pau, la justícia i la fraternitat.

D'aquesta manera, pot sorgir un lideratge nou tan necessari en el nostre temps. Un lideratge que fomenti també una dinàmica comunitària de reciprocitat en què ens reconeguem sense perdre la nostra identitat. Per contra, ho sabem, en la solitud experimentem desorientació i pèrdua d'horitzons.

Només podrem ser «guies» per als qui experimenten moments de dificultat si nosaltres, alhora, hem experimentat aquesta confiança en els altres. Com diu el pedagog i filòsof brasiler Paulo Freire, "Ningú educa ningú; ningú s'educa a si mateix; els homes s'eduquen entre si amb la mediació del món"¹. En altres paraules: a la comunitat educativa ningú ensenya res a ningú, sinó que tots aprenen de tots en un context de diàleg i reflexió crítica sobre la realitat.

¹ Freire, Paulo (2012) "Pedagogía del oprimido" Ed. Siglo XXI